

[Poul Schlüter]

man må skuffes over, at statsministerens tale blot er et register over alle de gamle problemer, men næsten ingen forslag har til løsninger. Vi håber stadig, men hvor længe kan vi blive ved med at håbe, hvis grundlaget ikke kommer frem?

Vi konservative vil fortsat gerne samarbejde, stadig gerne tro, som S' og Vs formænd forsikrede, at alliancen mellem S og V vil føre til ro, stabilitet og handlekraft. Det er klart, at alibiet for sammensvejsningen af S og V i en regering må findes heri, men hvad har man ikke budt befolkningen, erhvervslivet og folketinget, siden man satte sig sammen? At regeringens to partier strides for åbent tæppe, at udenrigsministeren spænder ben for statsministerens gode forhold til parterne på arbejdsmarkedet. At statsministeren karakteriserer sin udenrigsminister som tåbelig og ufornuftig – jeg har i øvrigt mødt mange, som fandt, at statsministerens dom var for hurtig, selv om den vanskeligt kunne kaldes uretfærdig. At regeringens to partier på område efter område offentligt erklærede, at de endnu ikke vidste, hvad de ville, og på felt efter felt ingen aftaler havde endnu.

Det virker slet ikke, som om vi har en regering, det virker måske snarere, som om vi har to. Det kan jo ikke blive ved med at gå. Regeringen kan ikke bare være en kaffeklub. Vi må have krav på, at regeringen optræder som en enhed, for det skal alle regeringer, ellers er det ingen regering. Man kan ikke både være i regering og i opposition; også en tidligere venstreleder måtte engang sande, at man ikke kan udtale sig både som regeringsmedlem og som privatperson.

Vi trænger nu til, synes jeg, at ministrene overbeviser om, at de har tillid til hinanden og ikke bare er hinandens kontrolministre, der lammer handlekraften, for det er forudsætningen for, at befolkningen, arbejdspladserne, erhvervslivet og folketinget kan få tillid til, at regeringen vil regere.

Jeg synes, det skal nævnes i dag, at regeringen siden sidst jo i alt fald har etableret sig med et flertal. I kraft af valgforbundet mellem de 90 er regeringskoalitionen nu blevet til Anker Jørgensen, Christophersen og Lindinger. Vi erkender, at regeringen kan selv, og at den har skaffet sig et flertal på forhånd både i alle udvalg og her i folketingsalen.

Statsministeren sagde i sin tale forleden, at der nu foreligger en ny situation, hvor regeringen må overveje. Ja, kodeordet i statsministerens tale var jo, at regeringen overvejer, men når statsministeren siger, at der foreligger en ny situation, beder jeg om, at statsministeren forstår, at det gælder også for os. Vi er også bragt i en ny situation gennem den alliance med socialdemokratiet i spidsen, som på forhånd har sikret sig et fast flertal i udvalgene og i salen.

Vi har igennem en årrække søgt indflydelse og til dels fået indflydelse gennem et åbent samarbejde med socialdemokratiske mindretalsregeringer og også en tid med en venstremindretalsregering. Når statsministeren udtrykker håb om samarbejde, slutter vi os til, men jeg vil påpege i dag, at vi har haft nogle år med tradition for bred tilslutning til lovgivningen og de såkaldte forlig. Får vi nu en periode med smalle flertal? Det er det store spørgsmål. Kommer vi nu til at opleve, at man på grund af den interne uenighed, som de sidste uger i så rigt mål har vist inden for regeringen, først i sag efter sag skal låse sig fast i et regeringskompromis, så der, når det er skabt, ikke er plads for folketingets indflydelse?

Regeringsdannelsen kan, men den behøver ikke komme til at blokere for et bredt samarbejde. Det håber vi ikke sker. Vi håber, at regeringen vil invitere til og muliggøre, at vi stadig får løsninger i folketinget, som samler et overvældende flertal og ikke blot et smalt, for vi tror, det betyder noget.

Denne debat i dag skulle jo egentlig også være en finanslovdebat, men det kan den umuligt blive. Vi fik regeringens redegørelse i aftes, men vi har endnu ikke fået forelagt detaljerede ændringsforslag af regeringen. Derfor er det umuligt i dag at føre en meningsfyldt finanslovdebat, og derfor vil jeg opfordre til, at regeringen, når den er færdig med overvejelserne om besparelser og andre ændringer til den gamle finanslov, giver folketinget en redegørelse, således at folketinget får mulighed for en fornuftig debat af finanslovsforslaget. Den kan vi selvfølgelig ikke foretage i dag, hvor regeringens nye finanslovsforslag ikke er rigtigt forelagt.

Jeg sagde før, at vi vil gerne hjælpe regeringen, men selvfølgelig ikke med alt og hvad som helst. Vi må se i øjnene, at der nok vil være områder, hvor vi er naturligt uenige;